

פמח המישטרה בודק אותה ליד הידרים
— וכולם ניצלו בנס ממוות.

ידרים מתכוננים לשחק בה
— השוטרים זילזלו —

נות רבים של צה"ל). על-מנת שלא להפך
עלי משאבה חשמלית.
● צימצום נסיעותיהן של מכוניות משי-
טרתיות לצורך הסעת שוטרים מבתיהם
ובחזרה.
● לקחת טביעת-אצבעות — פעולה
הכרוכה בחילול-שבת — תבוצע בשבתות
רק באותם מקרים שאין כל דרך לדחותה
לאחר צאת השבת, או במקרה שאורח הי-
מתלונן על גניבה בביתו אינן מוכן להת-
חייב שלא יזיז ולא יגע בשום דבר עד
צאת השבת.

השבת ביחידות המשטרה, היו:
● ביטול נורות-הסימון ביחידות-הקשר
והחלפתן בשיטות אחרות, קלות יותר, כי
גון: תריסונים, זמזמים וניאונים.
● דחיית הרישומים ביומנים המועת-
קים ממברקים פנימיים והגדלת ריווח פרי-
קרי-הזמן שבין עידכוני הנימנים.
● רישום מינימאלי של פרטים בשבת
וצימצום המברקים והטפסים למיעוט הכי-
רחי.
● תידלוק מכוניות המשטרה הנוסעות
בשבת באמצעות גריקנים (כנהוג במח-

ה. פתחו בסקירת מחוז ירושלים, כי
"דוגמה ייצוגית וכבמת-לימוד נסיונית".
המטרה היתה לבחון את פעילות המשטרה
מנקודת-ראותה של ההלכה, כשהדגש מר-
שם על ההבדלים המצויים והרצויים בין
עבודת המשטרה בשבת לעומת פעולותיה
בימי-החול. תשומת-לב מיוחדת הוקדשה לי-
יחידות משר-הגבול.
מה זה פיקוח נפש? שאלת-המפתח
לכל הבדיקה היתה הגדרת המושג "פי-
קוח-נפש" במשטרה. בהקשר לכך, נאמר
במימצאי הסקר, שהושלם בימים אלה:

ה. פתחו בסקירת מחוז ירושלים, כי
"דוגמה ייצוגית וכבמת-לימוד נסיונית".
המטרה היתה לבחון את פעילות המשטרה
מנקודת-ראותה של ההלכה, כשהדגש מר-
שם על ההבדלים המצויים והרצויים בין
עבודת המשטרה בשבת לעומת פעולותיה
בימי-החול. תשומת-לב מיוחדת הוקדשה לי-
יחידות משר-הגבול.
מה זה פיקוח נפש? שאלת-המפתח
לכל הבדיקה היתה הגדרת המושג "פי-
קוח-נפש" במשטרה. בהקשר לכך, נאמר
במימצאי הסקר, שהושלם בימים אלה:

תקווה גדולה. מסכם הדו"ח: "שמירת
השבת במשטרה דורשת, ללא ספק, שי-
נויים נזהלים מסויימים והתארגנות שבר-
חית' מיוחדת." בשפה לא-דיפלומאטית,
היתה מסקנת הדו"ח חריגה-שמעית: מאחר
שהנהלים הקיימים במשטרה נקבעו כיום
כיעילים ביותר — ברור ששינויים יגעו
ביעילותם — למען שמירת השבת."
עורכי הדו"ח הבינו יפה את משמעות
דבריהם, ניסו להמתיק את הגלולה בה
בעת תקווה כי "כלי ספק ישתלמו השי-
נויים הנהלים על-ידי פתיחת שערי הי-
משטרה בפני צעירים דתיים רבים, הנמ-
נעים כיום מלהתגייס לשורות המשטרה
בגלל הצורך בחילול-שבת בשורותיה."

משפט

פרס על

בעילת קטינה

האשמה נגד שני הצעירים היתה חמורה:
בעילת קטינה. יחד עם זאת, לא שכח
התובע המשטרתי הוותיק, רס"ל יחזקאל
נחום, כי השניים הינם קטינים, למרות
הכל — אחד בן 14 וחצי והשני בן 15.
לפיכך, נכנס לתוך לישכתו של השופט
התורן, שופט-השלום התל-אביבי יהודה
טרייביש, כשהוא מביא עימו את שני
הנערים.
לשופט, הסביר התובע כי החקירה נסי-
תימה, השניים הודו, והמשטרה מבקשת
לשתר אותם בערבות. התובע ביקש מה-
שופט לדון בתיק בלישכתו, כדי שלא לח-
שוף את הנערים למתרחש באולם.
השופט האזין לתובע בדממה, אחר הסיר
את משקפיו מאפו, פסק: "לא, אני לא
משחרר אותם פה, תביא אותם לאולם.
אני רוצה לתת להם שיעור."
מתנגלים מצחקק. — השניים זכו
בשיעור במלואו — בדיוק כפי שרצה הי-
שופט.

היה זה בוקר אופייני באולם-המעצרים
של היכל הצדק, ולפני שני הקטינים עב-
רה גלריה שלמה של פושעים קטוחים,
גנבים קטנים, פרוצות, ואפילו חשוד בנס-
יון לרצח. שני הנערים הקשיבו מרותקים,
כאשר התובעים היו מתארים, בכל תיק,
את פרטי העבירה בה חשוד העציר.
בתום השיעור, הורה השופט להכניס
לאולם את הוריהם של שני הנערים: "היום
משחרררם בערבות על מעשים כאלה, ה-
כריז. "בזמן המנדט, היו מקבלים על זה
שלוש שנים, לא חשוב עם הבחורה רצתה
או לא רצתה. בעילת קטינה זו בעילת
קטינה. הזמנתי אתכם לפה, כי רצייתי
שהבנים האלה יקבלו ממני שיעור."
מקבלי השיעור הצליחו לשמור על הי-
בעת-פנים רצינית עד הגיעם לדלת. ברוע
שעברו את הסף, פרצו בצחוק מתגלגל:
"הלואי כל יום שיעור כזה." ציחקק הא-
חד באוזני חברו.

צעיר תלה עצמו בכלא

נוכחים וסוציאליים גרמו למצבו הנוכחי.
קביעה זו לא עזרה לעזר. באחד מתיקיו,
נידון לבסוף ל-15 חודשי מאסר בפועל.
לפני כתשעה חודשים השתחרר — אך
לא לזמן רב. מיד הסתבך מחדש. כך הגיע
לבית-המעצר בכפר-סבא, לאחר ששופט-
שלום בפתח-תקווה הוציא נגדו פקודת-
מעצר ל-15 יום.

זה היה בשלישי לאפריל. עזר מחה,
בשפתו הדלה, בפני השופט. הוא טען, כי
מסר למשטרה הכל, ולכן אין טעם לעצרו.
השופט לא השתכנע והשוטרים הובילו את
עזר לתחנת-המשטרה בכפר-סבא.

עזר הינו בנה הבכור של משפחה יוצאת
מרוקו, המתגוררת בלוד. יש לו 13 אחים
ואחיות. אביו הנגיה עובד כסבל בגמל-
התעופה לוד. משכורתו נטו: 550 לירות
לחודש.

סיפור השבוע הנגיה:

מאז הצ'קים הבן שלי לא בסדר. אפילו
ביום העצמאות באו אלי שוטרים עוד
פעם. אמרו לי, בוא תחתום ערבות בשביל
הבן שלך. אמרתי: אני כבר לא יכול
לתתם.
באמת לא הלכתי לתתם. כל פעם הוא
עושה לי צרות. עד שהיה העסק עם
הצ'קים, הוא היה בסדר. לא מי יודע מה
— אבל בסדר. לא משטרה, לא כלום. אף
פעם לא הסתבך. כמוני, גם אני אף פעם
לא הייתי בבית-הסוהר. ורק הבן הזה ער-
שה לי לא כבר גדול.

לאחר שני נסיונות התאבדות, תוך 72 שעות, הוחזר הצעיר לתא — ותלה את עצמו

מה אני אעשה? הילד הזה צריך להיות
כל הזמן על ידי. אם הוא על ידי, או
הכל בסדר. אבל ככה, אם אני בעבודה —
לפעמים עובד לילה, לפעמים בוקר —
או אני לא יכול לראות את הילד, והילד
מתחיל להיות לא בסדר.
כל הילדים האחרים שלי — מאה אחוז,
יש לי אפילו בת שהיא בצבא.
רק עם עזר לא היה לי מזל.

לא הבין שצעיר שמנסה להתאבד פעמיים
תוך שלוש יממות, נמצא במצוקה וזקוק
לעזרה רפואית. כאילו איש לא הבין,
שהוא עלול לחזור על נסיונו פעם נור-
ספת — ולהצליח."
"או, מה שנורא יותר: כאילו כולם
הבינו זאת טוב — אך לאיש לא היה
איכפת."

★ ★ ★

עזר ביטון היה חולה שנים רבות.
בישראל הראשונה, היה זוכה מן
הסתם לטיפול מתאים, מצליח לשקם את
עצמו. בישראל השנייה, הזנחה, כרבים
אחרים — והגיע לאן שהגיע.
הוא היה בן 15 כאשר יצא לעבוד. למ-
רות גילו הצעיר, התקבל לעבודה, בבית-
חרושת לשימורים, בגלל מיבנהו
החסון. הוא הספיק לעבוד שישה ימים,
כאשר קרה לו האסון.

הוא עסק בפריקת שקי קמח על גבו,
כאשר לפתע התמוטטו ארבעה שקים על
גבו. עזר שתק, המשיך לעבוד, כשהוא
כפוף כמעט לחלוטין. רק למחרת סר
הרופא, התלונן על כאבים נוראים באיזור
הגב והראש.

תקופה ארוכה עבר שורה אינסופית
של טיפולים רפואיים. בסופם, קבעה לו
ועדה רפואית 50 אחוז נכות למשך שנה,
ועוד עשרה אחוז לצמיתות.

עד יום התאונה היה עזר, כרבים מחב-
ריו, נער שעזב את לימודיו ושוטט ברי-

לקרן-נווית. עזר אחר כבש את הבמה,
אותו עזר סבל מדלקת-אוזניים חמורה.
אחת מאוזניו זבה מוגלה בכמויות ענק.
תשובת הסוהר האחראי לא השתנתה:
רופאה זקנה וכי, רק לאחר צנות, כאשר
הצעיר החל מטיח ראשו בקיר מכאביו,
וכל יושבי התא הקימו זעקות אימים,
הזועק רופא.

אחד העצירים בתא היה מודאג ביותר
דווקא מעזר ביטון, שלכאורה היה שקט
באותו לילה. הוא ניסה להפנות את תשור-
מתליבים של הסוהרים למצבו הנפשי המ-
תוח, הביע את דאגתו.

"אנחנו מכירים את הארטיסטים", היתה
התשובה.

בלילה הבא — ליל אחרון של פסח —
תגלה עזר ביטון תלוי על סורגי חלון
התא.

★ ★ ★

גידה אותי שוטר שעבר בסיוור ת-
צות. העצירים האחרים בתא, שהת-
עוררו לקריאתו המבוהלת, מהירו להור-
ריד את עזר מהחבל. הם השכיבו אותו
על מיטה — ונדהמו לגלות שעוררייה
מדהימה:

במשך דקות ארוכות — לא היתה כל
אפשרות להגיש לתלוי עזרה רפואית.

הסיבה: מפתחות התא היו בידי הק-
צין התורן, שלא ניתן לאיתור. החלו
דקות ארוכות של התרוצצות ושיחות
מלפון בהולות. שוטרים התרוצצו הלך
ושוב, צועקים פקודות עצבניות לכל עבר.
הכל לשוא. המפתחות לא נמצאו.

סוף סוף נמצאו. הדלת נפתחה, וביטון
הושכב על ריצפת המיסדרון, כשהשוטר
רים שופכים עליו מים. "תעשו לו הנשי-
מה מלאכותית", צעק אחד העצירים. הי-
שוטרים התבוננו בו במבוכה, נשאלו
לעמוד בחוסר מעש.

עשר דקות תמימות לאחר שביטון נת-
גלה על החבל, נזכר אחד השוטרים לצל-
צל לבית-החולים.

הוא ניצל. לדברי הרופאים — בנס,
כשנייה האחרונה ממש.
למחרת בבוקר, — לאחר נסיון התאב-
דות שני תוך 72 שעות — הוא הוחזר
לתא.

הגיב סוהר ממורמר — וחטריאונים:
"כאילו לא היו דברים מעולם, כאילו איש